

[Gert Petersen.]

steren: men først når vi kender de britiske vilkår. Ja tak, hvis det nu er noget, man bruger både 1 og 2 år om at få forhandlet sig frem til, så vil jeg nu opfatte det som en dårlig undskyldning for at få skudt en folkeafstemning ud i det uviste. Jeg mener, og socialistisk folkeparti mener, at kommer det til et nej i England ved folkeafstemningen, må der hurtigst muligt herefter holdes en folkeafstemning i Danmark, jævnfør det, udenrigsministeren meget rigtigt sagde, idet han citerede de beslutninger, der blev taget her i folketinget i dagsordensform, at den danske indtræden var dengang koblet sammen med og gjort afhængig af den britiske indtræden.

Om den atomfri zone i Norden sagde udenrigsministeren, at hvis man pludselig gik hen og formaliserede noget, som eksisterer i forvejen, så virker det, som om man sætter spørgsmålstejn ved dette allerede eksisterende. Hr. udenrigsminister, det forekommer mig at være et ejendommeligt argument, som næsten kan berøre mig personligt. Jeg levede i 13 år, 13 lykkelige år, i et papirløst ægteskab med min kone, så gik vi hen og formaliserede det, det er 7 år siden, men af den grund blev der ikke sat noget spørgsmålstejn ved vores samliv eller vores ægteskab, og jeg kan ikke rigtig indse, hvordan man kan hævde, at fordi man erklærer Norden som atomvåbenfri zone, skulle man sætte et spørgsmålstejn ved en allerede etableret tilstand. Jeg vil mene, at det er med til at forankre og cementere en allerede eksisterende tilstand, således som jeg har oplevet det i anden forbindelse.

Vedrørende spørgsmålet om fællesmarkedet og de to aspekter mener udenrigsministeren, at jeg trak et gammelt øg frem fra stalden, og jeg mener altså, at udenrigsministeren gør det samme, for forklaringerne er dem, jeg så ofte har hørt, og jeg synes ikke, de er blevet bedre. Udenrigsministeren sagde, at der er økonomi og politik i fællesmarkedet, og at det hænger sammen, men at der alligevel er en skillelinje, og at den er trukket af to forskellige procedurer. Det er rigtigt. Men forskellen er så den, at den ene procedure blev indgående behandlet i en folkelig debat her i landet, og der blev holdt en folkeafstemning om den, men den anden procedure, den, der vedrører det udenrigspolitiske samarbejde, blev ikke synderlig

behandlet, og her vil jeg da godt blande mig i udenrigsministerens diskussion med hr. Steen Folke. Det er meget godt, at udenrigsministeren holder en pjece op og siger: se, vi udgav en hel pjece om det udenrigspolitiske samarbejde — før den 2. oktober. Ja, én pjece ud af en strøm på hundreder, som kom fra markedssekretariatet, som det hed dengang, og fra tilhængernes side. Man kan ikke komme og påstå nu uden at gøre vold på sandheden, at man fra tilhængernes side gjorde det udenrigspolitiske samarbejde til noget som helst centralt i den debat, som foregik forud for den 2. oktober. Men det har man til gengæld gjort efter den 2. oktober, det skal jeg villigt indrømme.

Om sikkerhedskonferencen er det afgørende for mig, at når og hvis — og det tror og håber jeg — man her til sommer kommer til en lykkelig afslutning af den igangværende konference i Genève, så holder man dampen oppe i det afspændingsværk, som er kommet i gang, så indstiller man sig på, at målsætningen er en afvikling af de to militærblokke. Det kan ikke nås med det samme, det er klart, men det må være målsætningen, og derfor må dampen holdes oppe. Det er jeg bange for ikke sker, hvis man indskrænker sig til forhandlinger på bilateral, altså tosidig, basis sådan i forskellige kredse. Jeg tror derimod, der er mulighed for det, hvis man nedsetter et organ, der straks kan videreføre konferencens arbejde.

Om Indokinaspørgsmålet vil jeg sige, at jeg fik ikke noget svar på, om den nye regering var villig til at anerkende den provisoriske revolutionsregering, på samme måde som man desværre opretholder anerkendelse af Saigondiktaturet. Jeg er tilfreds med, at man fra regeringens side er indstillet på kontakter også på udenrigsministerielt plan med den provisoriske revolutionsregering. Jeg mener, at det er et fremskridt, selv om ministeren mente, at sådan havde det da været hele tiden. Jeg tror nok, man fra revolutionsregeringens repræsentanters side har oplevet det på en anden måde, men under alle omstændigheder synes jeg, man skulle gå videre.

Og endelig til slut. Det glæder mig, at udenrigsministeren ikke har opgivet håbet om en demokratisk udvikling i Portugal. Det har jeg så sandelig heller ikke i betragtning af, at det lige er lykkedes at slå et fasci-